
Výjimečný debut vhodný pro všechny fanoušky C. J. Cherryhové, Ann Leckieové, Iana M. Bankse a Isaaca Asimova.
Elisabeth Bearová, autorka série *Království lotosu*
ARKADY MARTINEOVÁ
VZPOMÍNKA ZVANÁ ŘÍŠE
HOST



ARKADY MARTINEOVÁ

PŘELOŽIL VRATISLAV KADLEC

VZPOMÍNKA ZVANÁ ŘÍŠE

BRNO 2021

A Memory Called Empire
Copyright © 2019 by AnnaLinden Weller
All rights reserved
Cover art © Jaime Jones
Translation © Vratislav Kadlec, 2021
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0847-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-0848-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0849-5 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji všem, kdo se někdy zamilovali do kultury, která požírala jejich vlastní. (A taky Grigorovi Pahlavunimu a Petrosi Getadardzovi, přes propast staletí.)

Naše paměť je dokonalejší svět než vesmír — oživuje i to, co už není!
Guy de Maupassant: Sebevraždy

Nezvolil bych si život s Kalypsó namísto dýmu z Konstantinopole.
Jsem zcela posedlý myšlenkou na přemnohé zdroje potěšení, které se zde
nabízejí na každém kroku: velikost a krása kostelů, délka zdejších
kolonád a šíře promenád, zdejší domy a vše ostatní, co náš obraz
Konstantinopole dále obohacuje; setkání s přáteli a hovory s nimi
a samozřejmě ten největší poklad ze všech — mé zlaté zřídlo,
to jest tvá ústa a jejich květy...
Nikéforos Úranos, guvernér Antiochie: List 38

PŘEDEHRA

Některé věci vídáte v Teikskalánu bez ustání: hvězdné mapy a vyloďování.

Zde, nad stolem ve štábu válečné lodi Rudé žně nanebevstoupení, která se pět skoků a dva týdny letu podsvětelnou rychlostí od hlavní ekumenopole Teikskalánské říše právě chystá otočit a letět domů, se v podobě hologramu rozkládá celý teikskalánský vesmír. Je to kartografova vize klidu a vyrovnanosti: *každá z těch jiskřivých teček představuje jednu planetární soustavu a všechny jsou naše*. Vyberte si libovolnou hranici, libovolný paprsek onoho obrovského kola, které si Teikskalán zvolil jako obraz sebe sama, a tento výjev — kapitánka hledí na holografické zpodobnění Říše, kamsi za okraj ohraničeného světa — se bude opakovat: stovka takových hologramů, stovka takových kapitánek. A každá z nich do poslední má za úkol vyslat do nové soustavy vojáky a předat otrávené dary, které nashromáždila: obchodní smlouvy a poezii, daně a příslib ochrany, energetické zbraně s černými hlavněmi a rozmáchlé plány nového místodržitelského paláce, v jehož nitru se bude nacházet otevřený sluneční chrám s mnoha paprsky. Každá z oněch kapitánek do poslední udělá totéž a přetvoří další soustavu v zářivou tečku hvězdné mapy.

Zde je zachyceno mocné vzepětí, v němž se tlapa civilizace rozmáchla k mezihvězdné černi, zde nachází útěchu každá kapitánka, když hledí do kosmické propasti a doufá, že její pohled nebude opětován. Zde, na hvězdné mapě, se vesmír dělí na Říši a *zbytek*, na *svět* a *nesvět*.

Než se Rudé žně nanebevstoupení a jejich kapitánka vydají zpět do středu svého vesmíru, čeká je ještě poslední zastávka. V sektoru Parzrauantlakh se nachází stanice Lsel: křehký rotující klenot, toroid o průměru dvaatřicet kilometrů, který se otáčí kolem středového paprsku v libračním bodě mezi nedalekou hvězdou a její nejbližší užitečnou planetou. Největší z řetězce těžebních stanic, které tvoří osídlení v této nevelké oblasti vesmíru — i té už se natažená paže Teikskalánu dotkla, ale ještě ji nepodrobila své moci.

Stanice vyplivne raketoplán, ten zamíří k vyčkávající, zlatošedé, kovově lesklé mase válečné lodi vzdálené pár hodin letu, vyloží náklad — jednu lidskou ženu, nějaká zavazadla, nějaké pokyny — a zase se bezpečně vrátí zpátky. Ještě než opět přistane na stanici, Rudé žně nanebevstoupení se těžkopádně dají do pohybu, jehož vektor míří do středu Teikskalánu. Prozatím podléhají podsvětelné fyzice. Ze Lselu bude loď vidět zhruba dalších třicet šest hodin a pomaličku se scvrkne do nepatrné zářící tečky, která nakonec blikne a zhasne.

Dárdz Tarac, lselský radní pro těžaře, sleduje zvolna se vzdalující obrys: tu obrovitánskou dřímající hrozbu, která visí v prostoru jako ohromné závaží a zakrývá polovinu oblohy v průzoru zasedací místnosti Lselské rady. Ona nepřehlédnutelná přítomnost, která zastřela důvěrně známé hvězdy, je pro něj jen dalším důkazem, že Teikskalánci prahnou po území staničníků. Zanedlouho možná přijde den, kdy vesmírná loď neodpluje, ale obrátí jasné plameny svých energetických zbraní proti křehkému kovovému plášti stanice, jenž chrání třicet tisíc životů včetně toho Taracova, a všechny je vyvrhne do smrtícího kosmického chladu jako semínka rozdrceného plodu. Tarac má za to, že v nekontrolovaném rozpínání Říše je cosi nevyhnutelného.

Nad stolem, kolem kterého zasedá Lselská rada, žádná holografická hvězdná mapa nesvítí: je tu jen holá kovová deska, vyleštěná nesčetnými lokty. Tarac se znovu zahloubá nad tím, jak jednoduše se může stát vzdalující se loď zcela přítomnou hrozbou, odvrátí pohled od průzoru a opět se posadí.

Nekontrolované rozpínání Říše by skutečně mohlo být nevyhnutelné, ale Dárdz Tarac si pěstuje tichý, odhodlaný a poněkud intrikánský optimismus, který pramení z přesvědčení, že nechat věci bez kontroly není jediná možnost — a že to platí už nějakou dobu.

„Tak, a máme hotovo," řekne Aknel Amnardbatová, radní pro společný odkaz. „Je pryč. Naše nová velvyslankyně v Říši odletěla, jak si Říše žádá, a upřímně doufám, že zmíněná Říše se teď díky ní bude od nás držet dál."

O tom ví Dárdz Tarac svoje: právě on před dvaceti lety, když byl ještě mužem středního věku a fascinovaly ho riskantní plány, poslal předešlého velvyslance ze Lselu do Teikskalánu. Tím, že teď poslali novou velvyslankyni, ovšem nemají *hotovo* ani v nejmenším, třebaže velvyslankyně už odletěla raketoplánem a nemůže se jen tak vrátit. Tarac opře lokty o stůl, tak jak to dělává celých dvacet let, a položí si svou úzkou bradu do ještě užších dlaní. „Bylo by lepší," prohlásí, „kdybychom ji tam mohli poslat s imagem, které není patnáct let staré. Lepší pro ni a pro nás taky."

Radní Amnardbatová — která díky precizně seřízenému neurologickému implantátu zvanému imaginovač sama nosí v hlavě nahrané vzpomínky šesti předchozích radních pro společný odkaz, předávané po imaginální linii z jednoho na druhého — si nedokáže představit, že by se někomu, jako je Dárdz Tarac, postavila bez podpory zkušeností získaných za posledních patnáct let. Kdyby byla novou členkou rady a měla by pouze patnáct let staré vzpomínky, byla by naprosto *ochromená*. Teď však jen pokrčí rameny, protože skutečnost, že nová velvyslankyně v Říši má tak omezené prostředky, ji vlastně zvlášť netrápí. Řekne: „To je váš problém. Velvyslance Aghavna jste tam poslal vy a Aghavn nám za dvacet let ve funkci předal aktualizované záznamy imaga pouze jednou. Víckrát se sem neobtěžoval. Velvyslankyni Dzmarovou tedy posíláme s tím, co nám zanechal před patnácti lety, a to ještě jenom proto, že Teikskalánci o nového velvyslance sami požádali…"

„Svou práci Aghavn odvedl," přeruší ji Tarac a radní pro hydroponii i radní pro piloty na druhé straně stolu souhlasně přikyvují: úkolem velvyslance Aghavna bylo zajistit, aby se stanice Lsel ani ostatní menší stanice v jejich sektoru nestaly snadnou kořistí teikskalánského expanzionismu, a radní na oplátku souhlasili, že si nebudou všímat jeho nedostatků. Teď si Teikskalán neočekávaně vyžádal nového velvyslance, aniž vysvětlil, co se stalo s tím starým, a většina radních odložila rozbor Aghavnových chyb až do chvíle, kdy se jim podaří zjistit, zda zemřel, přeběhl, nebo jednoduše padl za oběť nějakým vnitřním změnám v říšské politice. Dárdz Tarac velvyslance vždycky podporoval — Aghavn byl jeho chráněnec. A Tarac je coby radní pro těžaře v šestičlenné radě první mezi rovnými.

„A Dzmarová odvede svoji," řekne radní Amnardbatová. Mahit Dzmarovou z kandidátů na nového velvyslance vybrala ona: měla dojem, že k zastaralému imagu, které dostane, se Dzmarová ideálně hodí. Stejné předpoklady. Stejné názory. Stejná xenofilní láska ke kulturnímu odkazu naprosto odlišnému od toho, jejž měla v gesci Amnardbatová: zdokumentovaná fascinace teikskalánskou literaturou a jazykem. Ideální kandidátka na to, aby ji poslali někam hodně daleko, i s jedinou kopií Aghavnova imaga v hlavě. Ideální kandidátka na to, aby odnesla tu zkaženou a zhoubnou imaginální linii pryč ze Lselu — nejspíš nadobro. Pokud Amnardbatová neudělala chybu.

„Jsem si jistá, že Dzmarová bude adekvátní náhradou," ozve se radní pro piloty, Dekachel Ončuová, „a teď by se rada mohla zaměřit na problémy, které jsou momentálně před námi, zejména na to, jak budeme řešit situaci kolem Anhamematské brány…"

Anhamematská brána dělá Dekachel Ončuové mimořádné starosti. Jde o vzdálenější ze dvou skokových bran stanice Lsel a vede do části vesmíru, která dosud nepadla Teikskaláncům do rukou. V poslední době zde radní ztratila ne jednu — to by ještě mohla být nehoda —, ale hned dvě průzkumné lodě, a obě ve stejných místech. Padly za oběť něčemu, s čím se radní

nedokázala dorozumět. Zprávy, které z lodí odešly, než spojení narušil a nakonec zcela přerušil radiační šum, nedávaly smysl; co hůř, Ončuová ztratila nejen piloty oněch lodí, ale také dlouhé imaginální linie vzpomínek, ke kterým piloti patřili. Spojené mysli pilotů a jejich imaginálních linií se nedají zachránit a umístit do nových mozků, pokud se nepodaří obnovit zničená těla a imaginovače — a to bylo vyloučené.

Ostatní radní tím příliš znepokojeni nejsou, tedy prozatím, ale než schůze skončí a až jim Ončuová přehraje zachované nahrávky, znepokojeni budou — všichni až na Dárdze Tarace. Dárdzovi Taracovi místo toho svitne jakási děsivá naděje.

Pomyslí si: *Nakonec tu tedy možná přece jen existuje nějaká říše větší než ta, která nás pomalu, pomaloučku pohlcuje. Možná právě teď přichází. Možná už nebudu muset čekat.*

Ale nechá si to pro sebe.

KAPITOLA PRVNÍ

A za obloukem planety, za plynným obrem na souřadnicích B5682.76R1, vynořila se na přídi své lodi císařovna Dvanácterá Sluneční erupce a byla zářivým plamenem, jenž zaplavil mezihvězdnou prázdnotu. Paprsky světla vyrážely do tmy jako ostny jejího trůnu, dopadaly na kovové schrány, jež byly příbytkem lidských bytostí v sektoru B5682, a jasně je nasvěcovaly. Senzory císařské lodi jich zachytily deset, všechny se navzájem podobaly a jejich počet se zatím nezvýšil. Mužové a ženy uvnitř oněch schrán neznali ročních dob ni růstu ni rozkladu, leč žili bez konce zde na oběžné dráze, bez planety, která by jim byla domovem. Největší z oněch schrán se nazývala stanice Lsel, což v jazyce onoho lidu znamená stanice, jež naslouchá a také slyší. Avšak zdejší lidé se stali podivnými a drželi pevně při sobě, ačkoliv se dokázali naučit jazyku a také se ihned začali učit...

— *Dějiny expanze, Kniha V.*, verše 72—87. Anonymní text připisovaný dějepravci a básníkovi Pseudo Třináctérému Řekovi a napsaný za vlády císaře Trojího Perigea, vládce celého Teikskalánu.

V zájmu uspíšení vaší cesty do Říše vyžaduje Teikskalán coby doklad totožnosti následující: a) genetický záznam prokazující, že jste výhradním vlastníkem svého genotypu a nesdílíte jej s dalšími souklony, NEBO notářsky ověřený doklad, že váš genotyp je nejméně z 90 % původní a že si na něj nikdo další nečiní zákonný nárok; b) podrobný rozpis zboží, movitého majetku,

peněžních prostředků a předmětů určených k obchodu, které zamýšlíte vzít s sebou; c) pracovní smlouvu od registrovaného zaměstnavatele v soustavě Teikskalán, podepsanou a notářsky ověřenou, s uvedením platu a vyčíslením zaměstnaneckých benefitů, NEBO doklad o vynikajících výsledcích v teikskalánské císařské zkoušce NEBO pozvání od osoby, vládní instituce, úřadu, ministerstva či jiné autorizované instituce s jednoznačným uvedením data vstupu do říšského prostoru a data jeho opuštění NEBO doklad o dostatečném množství vlastních finančních prostředků…

— formulář 721Q, vízová žádost pro obyvatele cizích sektorů, varianta pro hláskové písmo, strana 6

Do Města, jež bylo zároveň planetou a srdcem Teikskalánské říše, se Mahit snesla v jikroletu, v drobné bublince výsadkového člunu, do kterého se sotva vešlo její tělo i zavazadla. Vyloupla se z boku císařského křižníku Rudé žně nanebevstoupení, a jakmile na své sestupné dráze vstoupila do atmosféry, plameny jí zaclonily výhled. Když tedy poprvé spatřila Město na vlastní oči, nejen na infofiši, jako hologram či imaginální vzpomínku, mělo aureolu bílého ohně a zářilo jako nekonečné třpytivé moře: celá planeta se změnila v honosně urbanizovanou ekumenopoli. Dokonce i tmavší skvrny — starší metropole, které ještě nebyly oděny kovem, hnisající rány v městské tkáni, spoutané zbytky jezer —, dokonce i ty se zdály být hustě osídlené. Jen oceány zůstávaly nedotčené a ty se také třpytily, brilantinově pableskovaly tyrkysovou modří.

Město bylo překrásné a obrovské. Mahit už hezkých pár planet navštívila, především ty v nejbližším okolí stanice Lsel, které nebyly vůči lidskému životu zcela nepřátelské, nicméně teď se jí zmocnil naprostý úžas. Srdce se jí rozbušilo a dlaně, ve kterých svírala bezpečnostní pásy, jí zvlhly. Město vypadalo přesně tak, jak ho vždycky popisovaly teikskalánské spisy a písně: jako klenot v srdci Říše. Zářící atmosféra dováděla obraz k dokonalosti.

<Přesně tohle si máš při tom pohledu myslet,> prohlásilo imago. Bylo to jako slabá chuť statické elektřiny na kořeni jazyka, záblesk šedých očí a opálené kůže v koutku oka. Hlas kdesi vzadu v hlavě, který ale nebyl jejím hlasem: patřil muži zhruba jejího věku, muži rtuťovitému, samolibému a právě teď zrovna tak vzrušenému jako ona sama. Cítila, že jí na tváři vytanul jeho úsměv, širší, než jakému by svaly jejího obličeje dávaly přednost.

Vypadni z mé nervové soustavy, Yskandře, pomyslela si maličko nabroušeně. Imago — tedy implantovaná, integrovaná paměť jejího předchůdce, uložená napůl v jejím mozku a napůl v malém keramicko-kovovém přístroji připojeném k jejímu mozkovému kmeni — by nemělo přebírat vládu nad nervovou soustavou hostitele, pokud s tím hostitel nesouhlasí. Na začátku takového partnerství však mohlo být dosažení souhlasu složité. Yskandr si pamatoval doby, kdy měl vlastní tělo, a občas používal Mahitino, jako by mu patřilo. Měla z toho obavy. Přestože by se měli stát jednou osobou, pořád mezi nimi byla propast.

Tentokrát ovšem ustoupil snadno: zabrnělo to elektrizujícím smíchem. <Jak si přeješ. Ukážeš mi to ještě jednou, Mahit? Chci to vidět.>

Pohlédla tedy dolů na Město — bylo teď blíž a nebeský přístav se zdvihal k jikroletu jako květ složený z podběráků —, dovolila imagu, aby se dívalo jejíma očima, a cítila jeho radost jako svou vlastní.

Jak bys popsal, co je pod námi? pomyslela si. *Co je to podle tebe?*

<Svět,> odpovědělo imago, které kdysi, když ještě bývalo živým člověkem, a nikoliv článkem dlouhého řetězu živé paměti, sloužilo ve Městě jako velvyslanec stanice Lsel. Yskandr to řekl teikskalánsky, takže šlo o tautologii: pro „svět“ měla teikskalánština stejné slovo jako pro „Město“ a pro „Říši“. Tyto významy se nedaly odlišit — zvláště ne ve vznešeném říšském jazyce. Člověk musel znát kontext.

Yskandr kontext neupřesnil, což od něj Mahit nejspíš mohla čekat. Trochu s tou nejasností bojovala. Navzdory všem těm

rokům, kdy teikskalánštinu a teikskalánskou literaturu studovala, ještě stále nemluvila zdaleka tak plynně jako on. To mohlo změnit jen všestranné každodenní používání.

<Svět,> zopakoval. <Ale také hranice tohoto světa.> Říše. Ale také to, kde Říše končí.

Mahit přešla do stejné řeči a promluvila nahlas teikskalánsky, protože v jikroletu kromě ní nikdo nebyl. „To, co jsi řekl, nedává žádný smysl."

<Ano,> souhlasil Yskandr. <Když jsem býval velvyslancem, měl jsem ve zvyku říkat spoustu nesmyslů. Měla bys to zkusit. Je to docela zábavné.>

V soukromí jejího těla volil Yskandr nejdůvěrnější formu oslovení, jako by on a Mahit byli souklony či milenci. Mahit ji dosud nikdy nahlas nepoužila. Měla na Lselu přirozeného mladšího bratra, což bylo k souklonovi asi nejblíž, ale bratr ovládal jen staničtinu, takže používat v jeho případě teikskalánské důvěrné oslovení určené druhému já by bylo nesmyslné, a navíc by to působilo nepřátelsky. Mohla tak oslovit snad pár lidí, kteří s ní chodili do jazykových a literárních kurzů — například její stará kamarádka a spolužačka Šrdža Torelová by takový kompliment pochopila. Jenže od té doby, co Mahit vybrali jako novou velvyslankyni, spolu nemluvily. Důvod jejich rozchodu byl zjevný a malicherný a Mahit to bylo líto — ale teď už neměla možnost to napravit, nanejvýš mohla ze srdce Říše, které si obě přály navštívit, poslat omluvný dopis. To by ovšem téměř jistě nepomohlo.

Město se stále přibližovalo: obzor, k jehož mohutné křivce se Mahit řítila, vyplňovalo bezezbytku. Pomyslela si k Yskandrovi: *Teď jsem velvyslankyní já. A můžu mluvit smysluplně. Když budu chtít.*

<Dobře mluvíš,> řekl Yskandr, což byl druh komplimentu, kterým *Teikskalánliclim* častovali děti ve školce.

Jikrolet zachytila gravitace a Mahit ji ucítila až v kostech stehen a předloktí. Zdálo se jí, že se točí. Pod ní se rozevřely přístavní sítě. Na okamžik měla dojem, že se zřítí na povrch planety a rozbije se na kaši.

<Cítil jsem se stejně,> řekl rychle Yskandr v Mahitině rodné staničtině. <Neboj se, Mahit. Je to zkrátka planeta.>

Síť ji zachytila se sotva znatelným trhnutím.

Mahit měla čas dát se trochu dohromady. Chvíli trvalo, než jikrolet odsunuli do dlouhé řady podobných člunů, které se pohybovaly po velikém dopravníku. Když se je podařilo identifikovat, každý zamířil k příslušné bráně. Mahit se přistihla, že si v duchu přehrává, co bude říkat říšským občanům na druhé straně, jako by byla studentkou prvního ročníku připravující se na ústní zkoušku. Vzadu v hlavě stále cítila bdělou přítomnost imaga připomínající tiché, monotónní hučení. Co chvíli pohnula levou rukou a začala nervózně poklepávat prsty o bezpečnostní pás. Gesto, které jí nepatřilo. Mahit zalitovala, že neměli víc času zvyknout si jeden na druhého.

Jenže na proces, který se s implantací imaga obyčejně pojil a který zahrnoval nejméně roční integrační terapii pod pozorným dohledem lselského psychoterapeuta, tentokrát nebyl čas: Mahit strávila s Yskandrem sotva tři měsíce a teď mířili do míst, kde budou muset společně pracovat — pracovat doslova jako jeden člověk, složený z paměťového řetězce a nového hostitele.

Když dorazily Rudé žně nanebevstoupení a zůstaly viset na paralelní oběžné dráze kolem lselského slunce, Teikskalánci oznámili, že zpět do Říše hodlají odletět s novým velvyslancem, zároveň ale odmítli vysvětlit, co se stalo s tím předchozím. Mahit si byla jistá, že kolem otázky, co odpovědět, koho poslat zpátky a jaké informace požadovat, se ve Lselské radě odehrály velké politické boje. Pravda však byla následující: Ona sama patřila mezi hrstku staničníků, kteří byli dost staří a zároveň byli natolik mladí, že se ještě nezařadili do imaginální linie — a ještě méně bylo těch, kteří měli patřičné předpoklady a diplomatické vzdělání. Z těch nemnoha, kteří kritéria splňovali, byla Mahit nejlepší. V říšských zkouškách z teikskalánského jazyka a literatury dosáhla výsledků, jež se daly srovnávat s výsledky říšských občanů, a byla na to náležitě pyšná — po zkouškách strávila půl roku tím, že si představovala, jak jednou, někdy

ve středním věku, jakmile bude trochu zajištěná, poletí do Města a bude tam sbírat zkušenosti — seznámí se s místními módními kruhy a navštíví každičký salon, který bude neobčanům otevřený — a bude shromažďovat informace pro kohokoliv, s kým by se jednou po své smrti dělila o vlastní vzpomínky.

Teď tedy do Města skutečně dorazila: a ještě podstatnější než jakákoliv zkouška z teikskalánštiny byla skutečnost, že testy imaginální kompatibility dopadly v tomto případě na jedničku s hvězdičkou. Dostala imago Yskandra Aghavna, předchozího velvyslance v Teikskalánu. Velvyslance, který se už Říši z nějakého důvodu nehodil — byl mrtvý, zdiskreditovaný, nebo snad někde uvězněný. Mahit dostala od vlády pokyny, aby se mimo jiné snažila zjistit, co přesně se s ním stalo. Každopádně měla jeho imago. Pokud jí mohl Lsel poskytnout něco na způsob domorodého průvodce u teikskalánského dvora, pak nejblíž tomu byl právě Yskandr — nebo alespoň jeho poslední dosažitelná, patnáct let stará verze. Nikoliv poprvé ji napadlo, jestli na ni po výstupu z jikroletu nebude Yskandr čekat osobně. Nebyla si jistá, co by vlastně bylo jednodušší: kdyby tu byl — zdiskreditovaný velvyslanec? možná konkurent, který se však dal ještě zachránit? —, nebo kdyby tu nebyl, což by znamenalo, že zemřel, aniž stihl někomu mladšímu předat, co se během života naučil?

Imaginální Yskandr v její hlavě byl jen o málo starší než ona sama, takže měli leccos společného, ale zároveň to bylo maličko nepatřičné — imaga většinou pocházela od starších osob, a pokud šlo o osoby mladší, byly to oběti nehod —, jenže poslední záznam Yskandrových vzpomínek a vědomostí se podařilo získat, když naposledy trávil dovolenou na Lselu, a to bylo pouhých pět let po jeho odchodu do Města. Od té doby uplynulo dalších patnáct let.

Byl tedy mladý a ona byla také mladá, a ať už z jejich spojení plynuly jakékoliv výhody, situaci dost komplikovala krátká doba, kterou spolu dosud strávili. Od chvíle, kdy dorazil posel, do okamžiku, kdy se Mahit dozvěděla, že bude velvyslankyní, uplynuly dva týdny. Další tři týdny se s Yskandrem

pod dohledem staničního psychoterapeuta učili, jak přebývat v jednom těle — v těle, které Mahit dosud mívala pro sebe. A potom pomalu se vlekoucí čas strávený na Rudých žních nanebevstoupení, které podsvětelnou rychlostí křižovaly prostor mezi skokovými bránami roztroušenými jako drahokamy po teikskalánském vesmíru.

Jikrolet pukl jako zralý plod. Bezpečnostní pásy, kterými byla Mahit připoutaná, se zasunuly. Oběma rukama vzala zavazadlo, vykročila k bráně, a tedy i do samotného Teikskalánu.

Příletová brána působila vzdušným, užitkovým dojmem, ke kterému přispíval voděodolný koberec, přehledné značení a stěny ze skleněných a ocelových panelů. Uprostřed propojovací chodby, přesně napůl cesty mezi jikroletem a letištní halou, stála jediná říšská úřednice v dokonale padnoucím smetanovém obleku. Byla drobná: úzké boky a ramena, o dost nižší než Mahit. Vlasy měla spletené do černého rybího copu, který jí splýval přes levou klopu. Široké zvonové rukávy přecházely z ohnivě oranžové — <Barva ministerstva informací,> upozornil Yskandr — do temně rudých manžet, které patřily mezi privilegia urozených dvořanů. Na levém oku nosila hledáček — skleněný okulár, do něhož neustále proudily neznámé informace z říšské informační sítě. Byl elegantně zdobný, podobně jako celý její zevnějšek. Oči měla velké a tmavé a její úzká brada a ústa působily jemněji, než bylo na Teikskalánu v módě, ale podle Mahitiných staničních měřítek byla *zajímavá*, pokud ne přímo pohledná. Zdvořile sepjala ruce a zlehka sklonila hlavu.

Yskandr pozvedl Mahitiny paže ve stejném gestu — a Mahit upustila tašky. Spadly na zem s trapným zařinčením. Mahit byla v šoku. Takhle naposledy ujeli, když spolu byli první týden.

Doprdele, zaklela v duchu a vnímala, že Yskandr si říká totéž: <Doprdele.> Ta souhra ji teď moc neuklidnila.

Úřednice svůj pečlivě zvolený neutrální výraz nezměnila ani o chlup. Řekla: „Velvyslankyně, jsem Trojí Posidonie, asekhreta a patricijka druhé třídy. Je mi ctí přivítat vás na Klenotu světa. Z rozkazu Jeho císařského Veličenstva Šesterého Směra vám

budu k dispozici jako kulturní prostřednice." Následovala dlouhá odmlka, načež úřednice tiše vzdychla a pokračovala: „Budete potřebovat nějakou výpomoc se zavazadly?"

„Trojí Posidonie" bylo staromódní teikskalánské jméno: číselná část měla nízkou hodnotu a substantivum bylo rostlinného původu, přestože zrovna na tuto mořskou trávu ještě Mahit ve jméně nenarazila. Druhá část teikskalánských jmen vždy vycházela z rostlin, nástrojů či neživých předmětů, ale pokud šlo rostliny, byly to většinou běžnější suchozemské květiny. „Posidonie" byla dost nezvyklá. Označení asekhreta znamenalo, že žena je nejen příslušnicí ministerstva informací, ale navíc také špičkově vycvičenou agentkou. A titul patricijky druhé třídy naznačoval, že jde o šlechtičnu, ne však příliš důležitou či bohatou.

Mahit nechala ruce sepnuté v gestu, které za ni udělal Yskandr — protože jakkoliv ji to rozčilovalo, gesto samotné bylo zvoleno správně —, a poklonila se. „Velvyslankyně Mahit Dzmarová ze stanice Lsel. K vašim službám i službám Jeho Veličenstva — nechť se jeho vláda šíří mezihvězdnou prázdnotou jako zářivý plamen." Protože šlo o první oficiální setkání s někým, kdo patřil k císařskému dvoru, použila zdvořilostní formuli, kterou pečlivě vybrala po konzultacích s Yskandrem a Lselskou radou: „zářivý plamen" byl přídomek císařovny Dvanácteré Sluneční erupce v *Dějinách expanze*. Tento text, připisovaný Pseudo Třinácterému Řekovi, představoval nejstarší doklad o říšské přítomnosti v okolí stanice. Když na něj teď Mahit odkázala, dávala tím najevo svou erudici a vyjadřovala úctu Šesterému Směrovi a jeho úřadu, spojení „mezihvězdná prázdnota" se však zároveň vyhýbalo jakémukoliv náznaku, že by si snad Teikskalán mohl nárokovat jakoukoliv část staničního prostoru, který pochopitelně prázdný nebyl.

Nedalo se odhadnout, jestli si je Trojí Posidonie skrytého významu vědoma, či nikoliv. Trpělivě počkala, až si Mahit posbírá zavazadla, a potom řekla: „Dobře si je držte. Jste naléhavě očekávána na ministerstvu soudnictví kvůli předešlému velvyslanci a cestou se možná budete muset pozdravit s celou řadou lidí."

Dobře. Kromě inteligence Trojí Posidonie by Mahit neměla podceňovat ani její jízlivost. Přikývla, a když se úřednice rázně otočila a vykročila pryč, ihned ji následovala.

<Nepodceňuj nikoho z nich,> poradil jí Yskandr. <Tahle kulturní prostřednice strávila u dvora polovinu doby, kterou jsi na světě. A svoje postavení si zasloužila.>

Ty rady si nech od cesty. Vypadám teď kvůli tobě jako zmatená barbarka.

<Chceš, abych se omluvil?>

A omluvíš se?

Mahit si snadno dokázala představit, jak by se Yskandr tvářil: povýšeně a nevzrušeně jako pravý *Teikskalánliclim*. Na plných rtech, které si pamatovala z hologramů, by mu pohrával nakřivo posazený úsměšek. <Po tom, aby sis připadala jako barbarka, rozhodně netoužím. Toho si užiješ dost od nich.>

K omluvě se nechystal. Možná se kvůli té nehodě cítil maličko trapně, ale pokud tomu tak bylo, Mahitinu endokrinní soustavu do toho nezapojil.

Yskandr ji vedl celou následující půlhodinu. A Mahit se na něj kvůli tomu nemohla zlobit. Choval se přesně tak, jak by se imago chovat mělo: jako studnice bezděčných, automatických reakcí, které si Mahit ještě nestihla osvojit. Věděl, kdy se přikrčit ve dveřích, stavěných pro Teikskalánce, nikoliv pro staničníky; kdy odvrátit zrak od zářivých odlesků Města ve skle výtahu, který se šinul po úbočí letištní budovy; jak vysoko zdvihnout nohu při nastupování do Posidoniina pozemního vozu. Úskalími etikety proplouval jako rodilý Teikskalánec. Po té nehodě se zavazadly si už dával pozor, aby přímo nepohyboval rukama, ale Mahit mu dovolila, aby dohlížel na to, jak dlouho má udržovat oční kontakt a s kým, na přesný sklon hlavy při pozdravu, na všechny ty drobnosti, kterými dávala najevo, že není zas taková cizinka, taková barbarka, že do Města vlastně patří. Ochranné zbarvení. Chovat se jako místní, aniž tu kdy žila. Cítila, že zvědavé pohledy ji míjejí a ulpívají na daleko zajímavějším dvorním

úboru Trojí Posidonie, a napadlo ji, jak asi musel Yskandr Město milovat, když se v něm pohyboval s takovou lehkostí.

Ve voze se Trojí Posidonie zeptala: „Jste už na světě dlouho?"

Mahit už by měla přestat přemýšlet v jiném jazyce, než je teikskalánština. Trojí Posidonie jí zjevně položila běžnou konverzační otázku — *Už jste na naší planetě někdy byla?* —, ale Mahit si ji v první chvíli vyložila jako téměř existenční dotaz.

„Ne," odpověděla, „ale už od dětství jsem četla klasiku a často jsem na Město myslela."

Trojí Posidonie byla s takovou reakcí zřejmě spokojená. „Nerada bych vás nudila, velvyslankyně," řekla, „ale pokud by vás potěšil stručný výklad k místům, kterými projíždíme, s radostí vám přednesu nějakou vhodnou báseň." Zmáčkla tlačítko na své straně vozu a okýnka zprůhledněla.

„To mě rozhodně nudit nebude," odpověděla upřímně Mahit. Proplouvaly záplavou oceli a bledého kamene, po skleněných stěnách mrakodrapů šplhala světla neonů. Jely po jednom z ústředních okruhů a městskou zástavbou se po spirále pomalu blížily k paláci. Vlastně to bylo spíš město ve městě nežli palác. Podle statistik měl několik set tisíc obyvatel a každý z nich byl alespoň drobně zodpovědný za chod Říše, od zahradníků až po Šesterého Směra: všichni měli zaručeno připojení k informační síti určené říšským občanům a i toho posledního služebníka zaplavoval neustálý proud dat, která mu sdělovala, kde má být, co má dělat, co je dnes nového a kam se ubírají dějiny.

Trojí Posidonie měla úžasný hlas. Recitovala *Budovy* — báseň o sedmnácti tisících verších, která popisovala architekturu Města. Přesně tu verzi, kterou si úřednice vybrala, Mahit neznala, ale to mohla být Mahitina vina. V teikskalánském kánonu si oblíbila jiné básně a ve snaze napodobit teikskalánské vzdělance (a kvůli ústním zkouškám) se jich také co nejvíc snažila naučit nazpaměť, ale *Budovy* jí vždycky přišly trochu nudné, takže se jimi nezabývala. Když je však poslouchala v podání Trojí Posidonie, zatímco míjely stavby, které báseň popisovala, bylo to něco docela jiného. Trojí Posidonie byla suverénní přednašečka

a vládla metrem natolik, že v místech, kde se hodilo improvizovat, mohla přidávat zábavné a přitom podstatné detaily. Mahit složila ruce do klína a sledovala poezii plynoucí za skly vozu.

Tak to tedy bylo Město, Klenot světa, srdce Říše: vyprávění a vnímání se prolnuly a tam, kde se některá z okolních budov oproti kanonické verzi *Budov* změnila, nahrazovala Trojí Posidonie v rychlosti i verše. Po chvíli si Mahit uvědomila, že Yskandr recituje spolu s ní, slyšela to jako tlumený šepot vzadu v hlavě a uvědomila si, že ji to uklidňuje. On tu báseň znal, a pokud by bylo třeba, mohla ji tedy znát i ona. To byl koneckonců smysl imaginálních linií: zajistit, že se užitečné vzpomínky zachovají a budou se předávat z generace na generaci.

Jely zhruba pětačtyřicet minut a dvakrát uvízly v zácpě, než Trojí Posidonie dokončila strofu a zastavila u paty budovy připomínající obrovskou jehlu, která se tyčila poblíž středu palácové čtvrti. <Ministerstvo soudnictví,> poznamenal Yskandr.

A je to dobré, nebo špatné znamení? zeptala se Mahit.

<To je otázka. Zajímalo by mě, co jsem provedl.>

Nejspíš něco nezákonného. No tak, Yskandře, zkus alespoň v obecné rovině odhadnout, jaké by to mohlo mít vysvětlení. Co bys tak mohl mít na svědomí, abys kvůli tomu skončil v base?

Mahit měla dojem, jako by si Yskandr povzdechl, ale zároveň se jí sevřelo hrdlo a do žil jí vehnala adrenalin nervozita, která nebyla její. <Hmm. Nejspíš asi podvratnou činnost.>

Ráda by měla jistotu, že si Yskandr nedělá legraci.

Po obvodu budovy byly rozestavené stráže v šedých uniformách a nejvíc jich stálo u vstupu. Bezpečnostní kontroly. Místo energetických zbraní, kterým dávaly přednost teikskalánské legie a kterých Mahit na palubě Rudých žní nanebevstoupení viděla spoustu, měli strážní dlouhé tmavě šedé hole. To pro ni byla novinka.

<Elektrohole,> vysvětlil Yskandr. <Tyčové paralyzéry pro zvládání davu — když jsem tu byl naposledy, rozhodně tady nebyly. Je to výzbroj určená k potlačování pouličních bouří. Alespoň to tak popisují ve zprávách.>

Jsi pozadu o patnáct let, pomyslela si Mahit. *Leccos se mohlo změnit…*

<Tady jsme v samém středu císařského paláce. Jestli se bojí výtržností i tady, nejde jen o to, že by se něco změnilo. Něco se vyloženě pokazilo. Pojďme zjistit co.>

Mahit by zajímalo, co se asi mohlo stát, že je zapotřebí dělat před vstupem do budovy ministerstva soudnictví takové divadlo — a jestli se na tom Yskandr náhodou nepodílel. Přeběhl jí mráz po zádech, na pažích jí naskočila husí kůže a nepříjemně jí zacukalo v loketním nervu — neměla však čas na další znepokojivé úvahy, protože Trojí Posidonie už ji vedla dovnitř. Poskytla svůj i Mahitin otisk palce a zdvořile odvrátila zrak, když strážní Mahit cudně prohmatali kapsy saka i kalhot. Její zavazadla si ponechali v úschově a ujistili ji, že si je může vyzvednout cestou zpátky.

Jakmile porušili všechna tabu ohledně jejího osobního prostoru, doporučili jí, aby se nevzdalovala od svého doprovodu, protože její totožnost není nahrána v hledáčkové síti a ona jinak nemá oprávnění se na ministerstvu soudnictví zdržovat. Mahit tázavě zvedla obočí k Trojí Posidonii.

„Šlo o rychlost," vysvětlovala Trojí Posidonie a svižně přitom procházela řadou kruhových dveří, které se před ní otevíraly jako zorničky či clona objektivu. Vešly do chladné haly s břidlicovou podlahou a zamířily k výtahu. „Vaši registraci a oprávnění k pohybu po paláci samozřejmě vyřídíme co nejdříve."

„Byla jsem na cestě více než měsíc, a teď jde o rychlost?" podivila se Mahit.

„My jsme čekali ještě déle, velvyslankyně. Od chvíle, kdy jsme poslali pro nového zástupce stanice, uplynuly tři měsíce."

<Musel jsem provést něco vážně velkolepého,> prohlásil Yskandr. <Dole jsou tajné soudy a výslechové místnosti. Alespoň se to po paláci šuškalo.>

Výtah zvonil v kvartách. „A hraje jedna hodina navíc po třech měsících roli?"

Trojí Posidonie jí pokynula, aby nastoupila první, což byla svého druhu také odpověď, ačkoliv nepříliš informativní.

Rozjely se dolů.

Čekala je místnost, která mohla být zrovna tak soudní síní jako operačním sálem: kovově modrá podlaha, kruhové hlediště s řadami lavic připomínající amfiteátr a uprostřed vysoký stůl, na kterém leželo něco velkého přikrytého prostěradlem. Silné reflektory. Tři neznámí Teikskalánci s ostře řezanými rysy a širokými rameny. Jeden měl na sobě rudou sutanu, druhý byl oblečený stejně jako Trojí Posidonie, v oranžovo-smetanovém úboru ministerstva informací, a třetí měl tmavě šedý oblek, který Mahit nejvíc připomínal kovový lesk elektroholí. Stáli kolem stolu, o něčem se o překot tiše dohadovali a bránili Mahit ve výhledu.

„Stejně bych radši pro naše ministerstvo provedl vlastní ohledání, než ho vrátíme," řekl naštvaně dvořan z ministerstva informací.

„Není jediný pádný důvod prostě jim ho vracet," prohlásil nekompromisně Teikskalánec v rudé sutaně. „Nám by to v ničem nepomohlo a mohlo by to vyvolat nežádoucí reakci."

Muž v šedém obleku s tím nesouhlasil. „Navzdory názoru vašeho ministerstva, iksplanatle, jsem si naprosto jistý, že jakákoliv nežádoucí reakce z jejich strany by nebyla větší problém než bodnutí komára a snadno bychom se s ní vypořádali."

„Serte na to, hádat se můžete pak," přerušil je člověk z ministerstva informací. „Už jsou tady."

Muž v rudé sutaně se obrátil k příchozím, jako by jejich příchod očekával. Strop tvořil nízkou klenbu. Mahit si představila bublinu plynu lapenou pod zemí. A potom jí došlo, že na stole leží mrtvola.

Byla přikrytá tenkým prostěradlem, které odhalovalo hruď, hlavu a ruce spočívající na prsou. Prsty se dotýkaly, jako by se mrtvý chtěl přivítat s posmrtným životem. Tváře byly propadlé a oči zakalené. Vypadalo to, že je mrtvý už dlouho. Nejspíš tak… tři měsíce.

Yskandr promluvil tak zřetelně, jako by stál vedle ní: <Zestárl jsem.> V hlase měl směs hrůzy a úžasu. Mahit se třásla. Srdce jí

bilo jako o závod, přes vlastní tep neslyšela, jak ji Trojí Posidonie představuje. Zmocnila se jí závrať, bylo to horší, než když se předtím řítila k povrchu planety, zčistajasna propadla panice. Ale nebyla to její panika, byla Yskandrova. Imago ji zaplavilo jejími vlastními stresovými hormony a adrenalinu bylo tolik, že na jazyku cítila kovovou pachuť. Mrtvý měl ochablý výraz, ale Mahit si všimla vrásek smíchu v koutcích úst a na vlastní tváři cítila, jak je Yskandrovy svaly v průběhu času tvarovaly.

„Jak vidíte, velvyslankyně Dzmarová," řekl muž v rudé sutaně, jehož jméno Mahit během představování úplně přeslechla, „nový velvyslanec byl nezbytný. Omlouvám se, že ho uchováváme tímto způsobem, ale nechtěli jsme znevažovat pohřební zvyky, kterým případně dáváte přednost."

Přistoupila blíž. Tělo bylo dál mrtvé, dál se nehýbalo, bylo bezvládné a prázdné. <Doprdele,> řekl Yskandr a bylo to jako mučivé zaprskání statické elektřiny. Mahit se zmocňovala děsivá, zoufalá jistota, že se pozvrací. <Doprdele, tohle nezvládnu.>

Mahit napadlo (nebo to napadlo Yskandra — měla potíže to oddělit, přestože takto propojení fungovat nemělo a nepředpokládalo se, že Yskandrova panická reakce ovládne její endokrinní soustavu a ona se v ní úplně ztratí), že Yskandr teď už neexistuje jinde než v její hlavě. Když si Teikskalán vyžádal nového velvyslance, samozřejmě zvažovala i možnost, že je Yskandr mrtvý, racionálně o tom přemýšlela, připravovala se na to, ale stejně — teď byl tady — jeho *mrtvola* tu byla, prázdná rozkládající se tělesná schránka, a Mahit propadala panice, protože panice propadalo Yskandrovo imago — a nekontrolované emoční výkyvy byly nejsnazší způsob, jak podělat propojení, které ještě nebylo stoprocentně dokončeno, emoční výkyvy mohly spálit křehké mikroobvody imaginovače a *doprdele jsem mrtvý* a *doprdele jsem mrtvý* a *mlha*, všechno se slilo do jediné mučivé šmouhy.

Yskandře, pokusila se ho uklidnit, ale pohořela na celé čáře.

<Běž blíž,> řekl. <Musím to vidět. Nejsem si jistý…>

Vykročil dřív, než se k tomu sama odhodlala. Jako by na chvilku ztratila vědomí, zamrkala a najednou stála až téměř

u mrtvoly, začalo se jí to ošklivě vymykat z rukou a nemohla to zastavit…

„Svoje mrtvé spalujeme," řekla a nebyla si jistá, komu děkovat, že to řekla ve správném jazyce.

„Zajímavý zvyk," poznamenal dvořan v tmavě šedém obleku. Mahit si pomyslela, že bude nejspíš přímo z ministerstva soudnictví; zřejmě to byla jeho márnice, i když na funebráka vypadal spíš ten muž v rudé sutaně.

Mahit se na něj obrátila s úsměvem, který byl na její tvář příliš široký a na Yskandrovu příliš nekontrolovaný. Ten výraz by každého klidného Teikskalánce naplnil hrůzou. „A potom," pokračovala a snažila se najít vhodný slovník, najít stěžeň, kterého by se mohla chytit, než propluje zpěněnými vlnami adrenalinu, „potom popel sníme jako svátost. Nejdřív děti a nástupci zesnulého. Pokud nějaké má."

Dvořan měl dost slušnosti, aby zbledl, a byl dost tvrdohlavý, aby zopakoval: „Zajímavý zvyk."

„Co děláte se svými mrtvými vy?" zeptala se Mahit. Stále se pomalu blížila k Yskandrovu tělu. Vlastní ústa už měla podle všeho pod kontrolou, ale nohy stále patřily Yskandrovi. „Promiňte mi ten dotaz. Přece jen nejsem občanka."

„Obvykle je pohřbíváme," odpověděl muž v rudé sutaně, jako by na podobné otázky odpovídal denně. „Budete si přát ohledat tělo, velvyslankyně?"

„Je k tomu nějaký důvod?" chtěla vědět Mahit, ale mezitím už odkryla prostěradlo. Ruce se jí potily a látka klouzala. Mrtvému mohlo být něco přes čtyřicet, byl nahý a tam, kde byla pokožka nejtenčí, prosvítal tentýž namodralý odstín. Napíchali do něj nějakou konzervační látku. Místa vpichu bila do očí — ranky obklopené aureolou bledé, nateklé kůže na krkavici a loketních žilách obou rukou. Další vpich u kořene pravého palce úplně změnil tvar ruky. Mahit zjistila, že na to místo upřeně zírá. Byl to další z těch okamžiků, kdy jako by na chvilku ztratila vědomí — dívala se mrtvému do tváře a najednou se dívala na zápěstí, jako by imago potřebovalo vidět každičký kousek

svého někdejšího těla, který se nějak změnil. I kdyby Mahit chtěla coby Yskandrova nástupkyně vznést nárok na prach, v nějž se obrátí — a vůbec si nebyla jistá, že po něčem takovém touží —, nejspíš by nebylo dvakrát chytré pozřít to, čím ho muž v rudé sutaně napustil. Tři měsíce, aniž se tělo začalo rozkládat. Přes kovovou pachuť toho endokrinního gejzíru cítila v krku žluč. Těla by se měla rozložit — a recyklovat.

Jenže Říše uchovávala všechno, vyprávěla stejné příběhy pořád dokola; tak proč by nemohla uchovávat i těla — místo toho, aby je odevzdala k dalšímu užití, jak se sluší?

Mahit se zápěstí dotkla, imago přejelo jejím prstem po vpichu až k dlani, sledovalo linii jakési jizvy. Pokožka byla gumovitá, jako by byla z plastu, kladla zároveň příliš malý a příliš velký odpor — *její* Yskandr tu jizvu ještě neměl; její Yskandr ještě nebyl mrtvý — znovu ten nával nevolnosti, závrať, okraje zorného pole se roztřepily a zajiskřily, znovu si pomyslela: *Takhle úplně spálíme naše obvody, nech toho!*

<Nemůžu,> zopakoval Yskandr, Mahit v sobě cítila tu nesmírnou negaci, odtržení, jako by se jiskra snažila skrýt ve tmě — a najednou byl pryč.

Naprosté ticho. Už ani necítila, že by se díval jejíma očima. Náhle si připadala jako ve stavu beztíže, napumpovaná endorfiny, které jí byly k ničemu, a příšerně osamělá. Jazyk jí ztěžkl. Chutnal, jako by byl z hliníku.

Nic takového se jí ještě nestalo.

„Jak zemřel?“ zeptala se a překvapilo ji, že to znělo úplně normálně, jako by vůbec nebyla vyvedená z míry; zeptala se, jen aby něco řekla. Nikdo z *Teikskalánliclim* netušil, co jsou to imaga, nikdo z nich by nepochopil, co právě prožila.

„Udusil se na čerstvém vzduchu,“ řekl muž v rudé sutaně a zkušeně se dvěma prsty dotkl nebožtíkova krku. „Stáhlo se mu hrdlo. Byla to nehoda; ale fyziologie neobčanů se často dost liší od té naší.“

„Snědl něco, na co byl alergický?“ zeptala se Mahit. Znělo to absurdně. Byla naprosto otřesená, Yskandr zjevně zemřel

na anafylaktický šok, a jestli si Mahit nedá pozor, dostane záchvat hysterického smíchu.

„Nevečeřel s nikým menším než s ministrem vědy, Desaterým Perlou," odpověděl poslední dvořan, ten z ministerstva informací. Vypadal, jako by právě vystoupil z nějakého klasického teikskalánského plátna, rysy jeho tváře byly neuvěřitelně symetrické: plné rty, nízké čelo, dokonale zahnutý nos, oči jako dvě hluboké hnědé tůně. „Měla byste vidět ty titulky, velvyslankyně; pro bulvár to bylo pořádné sousto."

„Dvanácterý Pěnišník to nemyslel neuctivě," ozvala se ode dveří Trojí Posidonie. „Ta zpráva se nedostala mimo palácový komplex. Pro běžnou populaci by byla nevhodná."

Mahit přitáhla prostěradlo mrtvému zpátky až pod bradu. Nepomohlo to. Pořád tu byl. „Byla také nevhodná pro staničníky?" zeptala se. „Posel, který si vyžádal mé služby, hovořil zbytečně neurčitě."

Trojí Posidonie téměř nepatrně pokrčila jedním ramenem. „Velvyslankyně, jsem sice asekhreta, ale ani já nejsem zasvěcena do všech rozhodnutí ministerstva informací jako celku."

„Co byste chtěla udělat s jeho tělem?" vyzvídal muž v rudé sutaně. Mahit k němu vzhlédla; na Teikskalánce byl dost vysoký. Jeho oči byly tak přívětivě zelené, že to člověka deptalo, a nacházely se téměř ve stejné výšce jako Mahitiny. O tom, co dělat s tělem, neměla nejmenší představu. Doteď sama nikoho spalovat nemusela; byla ještě mladá. Oba její rodiče stále žili. A kromě toho, normálně by prostě zavolala do pohřebního ústavu, tam by všechno zařídili a někdo blízký by ji přitom nejspíš držel za ruku a společně by tu ztrátu oplakali.

Netušila, co si s tím tělem počít. Kvůli Yskandrovi tu nikdo plakat nebude, dokonce ani ona — a v teikskalánské části vesmíru nejspíš ani nejsou žádné pohřební ústavy, kde by věděli, odkud přesně začít.

Vysoukala ze sebe: „Zatím nic," a ztěžka polkla doznívající nevolnost. Prsty měla jako nabité elektřinou, v místech, kde se dotkla nebožtíkovy pokožky, cítila mravenčení. „Patřičné kroky pochopitelně podniknu, jakmile se blíže seznámím s tím, jaké

možnosti jsou zde k dispozici. A do té doby, no, nezačne se rozkládat, ne?“

„Jen velmi zvolna,“ prohlásil muž v rudé sutaně.

„Pane…“ Mahit se obrátila pro pomoc k Trojí Posidonii; byla kulturní prostřednicí, takže by teď ksakru měla zprostředkovat kontakt…

„Iksplanatl Čtverý Sochor,“ napověděla ochotně Trojí Posidonie. „Soudní lékař.“

„Čtverý Sochore,“ pokračovala Mahit a titul záměrně vynechala — znamenal „vědec“ v nejobecnějším smyslu, vědec s patřičným diplomem —, „kdy bude rozklad zjevný? Třeba za dva měsíce?“

Čtverý Sochor se usmál, a dokonce maličko odkryl zuby. „Za dva roky, velvyslankyně.“

„Výborně,“ řekla Mahit. „Tak to máme spoustu času.“

Čtverý Sochor sepjal konečky prstů do trojúhelníku a zlehka se poklonil, jako by přijímal Mahitin rozkaz. Mahit měla podezření, že s ní jedná shovívavě. Nic nenamítala. Ani nemohla. Potřebovala trochu místa, aby mohla přemýšlet, a tady, v útrobách ministerstva soudnictví se třemi dvořany a funebráckým iksplanatlem, kteří jen čekají, až udělá nějakou nenapravitelnou chybu a skončí jako Yskandr, to nešlo.

Prý ho zradila vlastní fyziologie. Po dvaceti letech, kdy žil ve Městě a jedl totéž co každý Teikskalánec. Tomu má věřit?

Yskandře, pomyslela si směrem k prázdnotě, kde se mělo nacházet imago, *do čeho jsi nás to před smrtí namočil?*

Neodpovídal. To hmátnutí do prázdna v ní vyvolalo pocit, jako by padala, ačkoliv stála pevně na nohou.

„Ráda bych se zaregistrovala jako právoplatná velvyslankyně staničníků v Teikskalánu,“ řekla klidně a pomalu Trojí Posidonii, volila vhodné výrazy a snažila se zakrýt závrať a strach, „a také bych chtěla vidět svoje zavazadla.“ Hlavně chtěla odtud. Co nejrychleji.

„Pochopitelně, velvyslankyně,“ pravila Trojí Posidonie. „Iksplanatle. Dvanácterý Pěnišníku. Devětadvacaterý Grafe. Jako vždy mi bylo potěšením.“

„Nám také, Trojí Posidonie," odvětil Dvanácterý Pěnišník. „Užijte si velvyslankyni."

Trojí Posidonie opět zlehka pokrčila jedním ramenem, jako by se nic z toho, co kdokoliv řekne, nemohlo asekhrety z císařského dvora nikterak dotknout. Mahit k ní pocítila náhlé sympatie, ale bylo jí jasné, že více než cokoliv jiného je za tím zoufalá snaha najít spojence. Bez imaga, které by k ní promlouvalo, byla přísně sama. Yskandr bude určitě za chvíli zpátky. Jakmile se trochu vzpamatuje z otřesu. Jakmile emoční výkyv pomine. Bude v pohodě. A ona taky. Už se jí ani netočila hlava.

„Takže jdeme?" zeptala se.